

บทที่ 14

ฉินฟิงสะดุ้งโหยง ไม่แน่ใจว่าเหยียนฝูรู่ยตาผาดหรือเป็นดั่งว่าจริงๆ จะทิ้งเก้าอี้ในมือก็ไม่ได้ ซื่อเถิงรับเก้าอี้มาจากเขา ยกไว้ตรงจมูก แล้วสูดดมเนิบช้า เหยียนฝูรู่ยเห็นเธอไม่กลัวก็พอสบายใจขึ้นนิดหน่อย ผ่านไปครู่หนึ่งก็กระเถิบเข้ามาแบบลึกลับ

เห็นซื่อเถิงไม่พูดอะไร ฉินฟิงก็อดถามไม่ได้ "มี...ดวงตาจริงหรือ"

ซื่อเถิงพยักหน้า "แต่ถ้าเก้าอี้นี้ถูกหักก็เท่ากับตายแล้ว ดวงตาที่เหยียนฝูรู่ยเห็นคงเป็นช่วงเฮือกสุดท้ายก่อนสิ้นใจกระมัง"

น้ำเสียงเธออ่อนคลាយเพียงนี้ ใบหน้าเหยียนฝูรู่ยจึงร้อนผ่าวเล็กน้อย รู้สึกว่าตัวเองตื่นตูมเกินไป "นั่นนะ...คุณซื่อเถิง เกาของพวกคุณงอกตาได้ด้วยหรือ"

ซื่อเถิงมองเขา "งอกตาอะไร มีคนลงน้ำสองคนไม่ใช่หรือ สองคนก็สีตาไง"

เหยียนฝูรู่ยนิ่งงัน เขาอ้าปากครึ่งหนึ่ง สีหน้างุนงง ทว่าฉินฟิงผู้อยู่ด้านข้างกลับขมหัวลูก "เธอหมายความว่าดวงตาบนเก้าอี้ นั่นคือ

ตาของสองคนที่...หิวกระเป่าหวายลงน้ำตอนนั้น?"

ชื่อเถิงตอบ "ใช่" นอกจากนี้ยังบอกว่า "ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือ
ในแผนการของไปอิงไม่มีความบังเอิญอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างล้วนวางแผน
ไว้ดีแล้ว สถานที่ฝังกระดูกของตัวเองยอมต้องระวางเพิ่มเป็นร้อยเท่า"

แน่นอนว่ากุยสั่วแสนรู้ในระดับหนึ่ง กระนั้นไปอิงผู้เป็นร่างเดิม
ได้ถูกสังหารไปแล้ว เถาไม้่น้อยนิดที่ปลูกไว้กันทะเลสาบจะก่อคลื่นลม
อะไรได้ นานวันไปก็ไม่ต่างอะไรกับเกาวัลย์เนาเปื่อยและรอวันตาย

ฉะนั้นก่อนที่ความแสนรู้ของเถาไม้จะมลายหายสิ้น ไปอิงจึง
เร่งคิด 'ยาบำรุงหัวใจ' เพื่อเสริมความเป็นปัสสาวะให้พวกมัน สำหรับปัสสาวะ
การเสริมกลืนอายุชั่วร้ายภายในระยะเวลาสั้นๆ ก็หนีไม่พ้น...คร่า
ชีวิตมนุษย์

ฉินไหลผู้ว่ายน้ำไม่เป็น ต้องเตรียมคนที่ว่ายน้ำแข็งมาลงน้ำ
ฝังกระเป่าหวายแน่นอนไม่ว่าเขาจะเตรียมคนไว้เท่าไร มีหนึ่งฆ่าหนึ่ง
มีสองฆ่าสอง คืบวันนั้นไม่มีทางมีคนเป็นๆ ลอยขึ้นมาบนผิวน้ำ ในคืน
ส่งท้ายปีเก่า ได้ทะเลสาบอันมีมิติหนาวเย็นกลายเป็นสนามรบนองเลือด
ซึ่งไม่อาจมองเห็น

ดวงตาสีข้างถูกกุยสั่วสี่เส้นแยงชิงไป กุยสั่วเหล่านี้ก็คือผู้พิทักษ์
สุสาน มันหมอบติดกันทะเลสาบอย่างเงียบเงียบ ยามมีความเคลื่อนไหว
ผิดปกติก็จะตื่นขึ้นมา รัดฆ่าคนหรือสิ่งที่เข้าใกล้ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ
หรือที่อาจเป็นภัยคุกคาม ถือเป็นโอกาสใช้โลหิตสิ่งมีชีวิตอาบกุยสั่วตรงกัน
ทะเลสาบเพื่อให้มันเติบโตต่อ

ชื่อเถิงเชื่อว่าด้วยความแสนรู้ของกุยสั่ว ไม่มีทางเผยร่องรอย
ในตอนกลางวัน ครั้นนี้คงเพราะเป็นช่วงเวลาที่มืดสงัด ตอนรับมือกับ

ฉินฟัง มันถึงได้ประมาทชูตัวออกมาจากผิวน้ำ ทำให้เหยียนผู้รู้ยเห็นเข้าพอดี

ศพอีกสองศพที่เหลือต้องถูกก่ยั้วไว้กับกระดูกของไป๋อิงที่อยู่ใต้น้ำแน่ ไป๋อิงระมัดระวังถึงขั้นสุด แม้ว่าจะมีผู้อื่นหาสถานที่ฝังกระดูกพบและขุดขึ้นมาได้จริง สิ่งที่พวกเขาจะเจอก็คือโครงกระดูกคนตายสามโครง

เตรียมการพิธีฝัง คัดคำนวณแม่นยำไม่ผิดพลาด มีพร้อมทุกอย่าง สุดท้ายก็สมใจ ก่อนสิ้นใจเธอพูดกับนักพรตชิวซานเบาๆ ว่า 'ฉันจะต้องกลับมาแน่'

เหยียนผู้รู้ยฟังจนหนาวสะท้านขึ้นมาในใจ "ซือเถิง คุณหมายความว่าหลายปีที่ผ่านมาทะเลสาบก่ยั้วของไป๋อิงได้ฆ่าคนอื่นอีก? เช่นคนที่เข้าใกล้โดยไม่ตั้งใจแบบฉินฟัง? หากเป็นแบบนี้ริมทะเลสาบซึ่งหูก็น่าจะมีข่าวลือบ้างสิ"

"นายคิดว่าก่ยั้วออกตามมาเปล่าๆ ไร้เงา แม้จะทำร้ายคนแต่ก็ค่อนข้างเป็นความลับ หากทำให้ผู้คนตื่นตกใจจริงก็ต้องหยุดไม่เคลื่อนไหวเป็นเวลานาน ไม่มีทางหาเรื่องใส่ตัวหรอก"

ฉินฟังนั่งฟังการโต้ตอบของซือเถิงกับเหยียนผู้รู้ยอยู่ตลอด จวบจนตอนนี้ถึงเอ่ยแทรกขึ้นมาหนึ่งประโยค "งั้นซือเถิง เธอยังจะคืนชีพไป๋อิงอยู่อีกหรือไม่?"

เหยียนผู้รู้ยรีบคล้อยตามคำพูดฉินฟังประหนึ่งถูกเตือนสติ "ใช่แล้ว คุณซือเถิง ขนาดไป๋อิงตายแล้วยังทำร้ายคนได้ ถ้าคืนชีพขึ้นมาจะโอเคได้ยังไง หรือไม่พวกเราคืออย่าคืนชีพเธอเลย..."

ซือเถิงสีหน้าเข้มขึ้น ตัดบทเขาอย่างเย็นชาว่า "ในใจนาย ฉันต้องสู้ไม่ชนะไป๋อิงแน่ใช่ไหม? หลังรวมร่างฉันจะต้องถูกเธอควบคุมสินะ?"

กล่าวจบเธอก็หมุนตัวเดินไปข้างทะเลสาบโดยไม่รอเหยียนฝูรู่ยตอบ เหยียนฝูรู่ยเองก็พึมพำในใจโดยไม่ได้สนใจว่าเธอจะทำอะไรก็คุณไปอิงคนนั้นร้ายกาจกว่านิคหน่อยจริงๆ นี่นา..

ขณะกำลังคิด ทันใดนั้นก็ได้ยินฉินฟิ่งร้องตะโกนลั่น "ชื่อถึง!"

น้ำเสียงฉินฟิ่งออกจะผิดปกติ เหยียนฝูรู่ยจึงรีบเงยหน้า ถึงพบว่าชื่อถึงอยู่ในน้ำแล้ว สายน้ำไหวกระเพื่อมสูงเท่าเอวเธอ ฉินฟิ่งกำลังคิดจะก้าวเข้าไป แต่ชื่อถึงหวาดด้วยเสียงเฉียบขาดว่า "ห้ามเข้ามา!"

ฉินฟิ่งอึ้งไป แค่มะมอลอยครู่เดียว ร่างชื่อถึงก็ดำลงไปด้านล่างหายวับไปใต้ผิวน้ำทันใด สายน้ำแผ่วน่มุ่งตรงไปยังใจกลางทะเลสาบเพียงชั่วพริบตาก็หายไป

เหยียนฝูรู่ยเอ่ยตะกุกตะกัก "คุณ...คุณชื่อถึงไป...ไปรวมร่างไซ้มัย"

ฉินฟิ่งไม่พูดจาอยู่เป็นนาน สุดท้ายก็กัดฟันกรอดพูดว่า "ออกเรือ!"

เสียงมอเตอร์เครื่องยนต์ค่อยๆ จางหายไป เรือยางลอยอยู่ใจกลางทะเลสาบซึ่งสะท้อนเป็นประกาย เรือโคลงน้อยๆ อยู่ที่เดิมตามความเคลื่อนไหวของน้ำในทะเลสาบ รอบด้านเงียบกริบอย่างประหลาดในใจเหยียนฝูรู่ยยิ่งลนลานขึ้นทุกที ทั้งที่มองเห็นชายฝั่งทะเลสาบได้จากไกลๆ แต่กลับรู้สึกสิ้นหวังกับการรอดชีวิตเสียยิ่งกว่าถูกทิ้งอยู่ใจกลางมหาสมุทรแปซิฟิกเสียอีก

เขาโน้มหน้าฉินฟิ่งด้วยสีหน้าละห้อย "ฉินฟิ่ง พวกเราเชื่อคุณชื่อถึงเถอะ คุณชื่อถึงบอกว่าห้ามเข้ามาไม่ใช่หรอ..."

ฉินฟิ่งนั่งขัดสมาธิหันหลังให้เขาอยู่ตรงหัวเรือนิ่งไม่ขยับ ผ่านไปครู่หนึ่งพอถูกเขาบ่นจึงนำใส่จนรำคาญ จึงเอื้อมมือดึงห่วงชูชีพลึบแบน

จากช่องว่างของของเรือยางมาโยนให้เขา "อยากไปคุณก็ไป เป่าลม
เอาเอง"

เหยียนผู้รู้กำห้วงซู่ซี้พมองฉินฟังอย่างเศร้าสร้อย ผ่านไปครู่หนึ่ง
ไม่รู้ว่าเขาอยากไปจริงหรือว่านั่งว่างบนเรือยางจนเบื่อ เลยดึงจุกเป่าลม
พองแก้มเป่าลมจริงๆ

ชั่วขณะหนึ่ง บนผิวทะเลสาบมีเพียงเสียงเป่าลมซ้าซากดังฮึบ...
ฟู...ฮึบ...ฟู...

ในสมองฉินฟังวุ่นวายสับสนมาก เขาเอาแต่เหม่อลอยจ้องมอง
ผิวน้ำทะเลสาบตรงหัวเรือ ในสมองมีความคิดวนเวียนอยู่เพียงอย่างเดียว
คืออีกเดี๋ยวพอชื่อถึงขึ้นมาจะยังเป็นชื่อถึงคนเดิมรีเป่ล่านะ

ทันใดนั้นตัวเรือก็สั่นอย่างรุนแรง

ฉินฟังได้สติกลับมาและหันหน้าไปมองเหยียนผู้รู้อย่างไม่พอใจ
เหยียนผู้รู้คล้ายค่อนข้างตึงเครียด เขากอดห้วงซู่ซี้พที่ครึ่งหนึ่งยังคงแบน
ไม่กล้าส่งเสียง ทว่ารูปปากบอกชัดว่า ไม่ใช่ฉินนะ...

ตัวเรือสั่นคลอนอีกครั้ง

ในที่สุดครั้งนี้ฉินฟังก็สังเกตเห็นความผิดปกติ เขาสบตากับ
เหยียนผู้รู้ ทั้งสองใจเต้นระส่ำและลุกขึ้นพร้อมกันซ้าๆ โดยไม่ได้
นัดหมาย พวกเขาค่อยๆ เขยิบไปยังกึ่งกลางเรือโดยให้เสียงแผ่วเบา
ที่สุด

พื้นบนล่างเหยียนผู้รู้กระทบกันดังกึกๆ ถามฉินฟังเสียงเบาหวือว่า
"ใช่...ใช่คุณชื่อถึงรีเป่ล่า"

ฉินฟังส่ายหน้า "น่าจะเป็นไปอิง"

เพิ่งกล่าวจบหัวเรือก็เอียงเล็กน้อย คล้ายมีมือข้างหนึ่งเกาะอยู่ตรง
หัวเรือ ท่ามกลางความมืดมิดมองเห็นไม้ขีดนัก ฉินฟังปลันไม่ค่อยแน่ใจ

เหยียนฝูรู้เองก็กระซิบกระซาบไม่หยุด "จะใช้คุณชื่อถึงรีเปล่า หรือว่า
สู้กับคุณไปอิงจนเหนื่อยเลยป็นไม่ไหว หรือว่า...รวมร่างเสร็จแล้ว?"

เขาพูดพลางเก็บกระบอกลไฟฉายจากข้างเท้าขึ้นมา ส่องแสงไป
แบบสั้นๆ

แสงสว่างหยุดอยู่บนกรงเล็บของมือกระดุกสีดำเกรียมข้างหนึ่ง

สมองเหยียนฝูรู้ระเบิดดั่งบรีม เขาตกใจจนกระทั่งมือแข็ง ไอน์
แล่นขึ้นมาบนแผ่นหลังระลอกแล้วระลอกเล่า ในสมองผุดเพียงความคิด
เดียว ไปอิง! เป็นไปอิง! คุณชื่อถึงเคยบอกไว้ว่าโครงกระดุกไปอิง
เคยถูกเผา มือโครงกระดุกดำเกรียมแบบนี้ นอกจากไปอิงแล้วยังจะ
เป็นใครได้อีก

หัวเรือถูกกดลงอย่างแรงอีกครั้ง เหยียนฝูรู้กับฉินฟิ่งแทบจะ
ย่นไม่ม่น ตามมาด้วยละอองน้ำมหาศาล โครงกระดุกดำเกรียมร่างหนึ่ง
กระโจนขึ้นมาจากใต้น้ำกะทันหัน ยืนนิ่งอยู่บนหัวเรือ หยุดค้างอยู่
ครู่หนึ่ง กะโหลกศีรษะก็หมุนกรือบๆ สองครั้ง เบ้าตาซึ่งเป็นโพรงลึก
สองข้างจ้องตรงมาทางฉินฟิ่งกับเหยียนฝูรู้

เหยียนฝูรู้ยึดแขนฉินฟิ่งแน่น กระทั่งตัวเขาเองก็ไม่สังเกตว่า
ร่างของตนได้แอบอยู่ด้านหลังฉินฟิ่งไปเรียบร้อยแล้ว "ฉิน...ฉินฟิ่ง ทำไม
หลังรวมร่างแล้วถึงไม่มีรูปร่างหน้าตาอย่างคุณชื่อถึงสักนิดเลยล่ะ ต่อ...
ต่อให้ผมมากกว่านี้ก็ต้องมีเนื้อบ้างสิ..."

ฉินฟิ่งตั้งเครียดจนถึงขั้นกลั่นลมหายใจไว้ ในนาทีอันตรรายเช่นนี้
ความคิดเขาพลันกระโดดไปยังช่วงที่เจอชื่อถึงครั้งแรก เวลานั้นชื่อถึง
เพิ่งจะลุกขึ้นมาจากใต้ดิน สภาพก็ไม่ต่างอะไรกับโครงกระดุก แต่มี
ผิวหนังเพิ่มมาหนึ่งชั้นเท่านั้น จะเป็นเพราะไปอิงถูกนักพรตชิวชาน
สังหารและเคยถูกเผามาก่อนเลยไม่มีผิวหนังหลงเหลืออยู่รีเปล่านะ

แต่ที่หมายความว่าซื้อถึงไม่ได้รวมร่างกับไปอิงไชรีเปลา เขี่ยนผู้รู่ยว่า
ได้มีเหตุผล หากรวมร่างกันแล้วก็ต้องมีจุดร่วมกึ่งกลางอยู่บ้าง...

กะโหลกของโครงกระดูกร่างนั้นหมูนอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายกำลัง
ดมกลิ่นบางอย่าง จากนั้นก็ค่อยๆ เดินมาทางทั้งสอง ทุกครั้งที่ก้าวเดิน
ล้วนได้ยินเสียงข้อต่อกระดูกทั่วร่างลั่นดังกร๊อบ

ฉินฟังกับเขี่ยนผู้รู่ยแทบจะถอยหลังไปซ้ำๆ ตามจังหวะการ
ก้าวเดินของเธอ เขี่ยนผู้รู่ยตั้งเครียดจนขนทั่วร่างตั้งชัน "เธอ...เธอ
คิดจะทำอะไร"

คิดจะทำอะไร คงไม่ได้คิดจะมาจับมือหักทลายหรือกะนะ

ฉินฟังจ้องไปอิงเซมิ่ง ขณะอยู่ห่างกันประมาณสองก้าว โครงกระดูก
โครงนั้นก็เฝ้ามองมาทะนุหนั ฉินฟังผลึกเขี่ยนผู้รู่ยออกด้วยจิตใต้สำนึก
ส่วนตัวเองกลับหลับไม่ทัน ถูกไปอิงกระโจนใส่จนล้มโครมไปบนเรือ
จากนั้นก็ตามติดมาด้วยเสียงร้องประหลาดของเขี่ยนผู้รู่ย ช่างเรือ
มีเสียงตกน้ำดังตูม เรืออย่างสายไปรอบๆ เขี่ยนผู้รู่ยพุน้ำคิดจะเกาะ
ขอบเรือป็นขึ้นมา

ฉินฟังตื่นรนคิดจะลุกขึ้น ทว่าทรงเล็บซ้ายขวาของไปอิงกลับ
บีบรัดลำคอเขาแน่น กะโหลกศีรษะสายไปรอบด้าน ตรงที่สายตาฉินฟัง
มองเห็นเป็นพื้นแหลมคมยื่นออกมาซ้ำๆ

*เวร! นี่มันผีบ้าอะไรกัน สมองฉินฟังดังวิ่ง พยายามใช้เข้ากับศอก
กระแทกโครงกระดูกไปอิง แต่ก็เหมือนกระแทกใส่โครงเหล็กเส้น ทันท
ที่ปากไปอิงอ้าออกจะกัดมาทางเขา ห่วงยางห่วงหนึ่งก็สวมลงมาบน
กระดูกคอไปอิงจากทางด้านหลังทะนุหนั ต่อจากนั้นก็เขี่ยนผู้รู่ย
ผู้เปี้ยกโชก คิดว่าตัวเขาเองก็รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้อันตรายเพียงใด
จึงพุ่มสุดตัวลากไปด้านหลังพลาจร้องโวยวายเสียงดังทำนองว่าห้ามตีคน*

ห้ามกัดคน คิดอะไรได้ก็พูดคำนั้น

ฉินฟิงฉวยโอกาสที่หลุดพ้น โขซัดโซเซไปตรงบริเวณทางเสื่อ
ร้องลั่นว่า "เหยียนฝูรู่ย หมอบลง!"

เหยียนฝูรู่ยได้ยินเสียงสตาร์ทเครื่องจากการดึงเชือกเครื่องยนต์
ก็เข้าใจจุดประสงค์ของฉินฟิง เขาปล่อยมือกระโຈนหมอบลงบนตัวเรือ
ร่างของไป๋อิงชวนเซไปครู่หนึ่ง ยังไม่ทันเย็นมัน เรือยางก็หมุนไปด้านข้าง
อย่างรวดเร็ว หลังเหวี่ยงเธอตกน้ำก็แล่นบึ่งไปทางชายฝั่ง

ฉินฟิงใจเต้นแรง แทบจะตั้งคั่นแรงจนสุด ห่วงยางถูกไป๋อิงเอาไป
แล้ว เหยียนฝูรู่ยจึงถือกระบอไฟฉายเป็นอาวุธ หมอบอยู่บนขอบเรือ
ด้านหลังพูดนั้นนี้ราวกับเป็นผู้ประกาศ "ฉินฟิง เร็ว! เร็วเข้า! เธอโดด
ออกมาแล้ว เอ๊ะ ไม่สิ เหมือนว่าเธอจะไปทางนั้น เธอโดดขึ้นฝั่งไปแล้ว
อะ! ไม่ใช่ เธออยู่ตรงนี้ อยู่ตรงนี้! ย้าก!"

ทันทีที่เห็นว่ามီးเงาดำออกมาจากน้ำตรงด้านข้างของท้ายเรือ
กะทันหัน เหยียนฝูรู่ยก็คำรามลั่น เง้อกระบอไฟฉายขึ้นสูง ทบลงไป
เต็มแรงแบบเขาไฟซานถล่มทับ ตอนนี้องก็ได้ยินน้ำเสียงเย็นชาของ
ชื่อถึง "เหยียนฝูรู่ย นายอยากตายใช่ไหม"

เหยียนฝูรู่ยร้องในใจว่าแย่แล้ว ออกแรงไปได้ครึ่งหนึ่งก็รีบเบี่ยงหลบ
ไปด้านข้าง จึงล้มคะมาเพราะศูนย์ถ่วงไม่มั่นคง เขาคิดว่าตัวเองต้อง
ตกลงไปในน้ำอีกครั้งแน่ๆ ทว่าตอนชื่อถึงขึ้นมาจากน้ำ เธอก็ยื่นมือมา
หิ้วเข็มขัดเขาแล้วโยนเขากลับไปในเรือ

ทันทีที่ฉินฟิงได้ยินเสียงชื่อถึงก็โล่งใจทันใดและคลายมือออก
เล็กน้อย เรือยางแล่นแท่ดๆ ก่อนค่อยๆ หยุดลง เขาหันหน้ากลับมามอง
ชื่อถึงยืนอยู่ตรงท้ายเรือ ราวกับภาพตัดกระดาษท่ามกลางความมืด
ยามค่ำคืน ถามเขาว่า "ไป๋อิงล่ะ"

บนที่สูงซึ่งอยู่ห่างไกลมีไฟรถยนต์สว่างขึ้น ดูคล้ายว่ากำลังแล่นมาทางนี้ ฉินฟิ่งไม่ได้เอ่ยพูดทันที ส่วนเหยียนผู้รู้ตอบแบบลำดับสืบสน "เหมือนอยู่ในน้ำ และก็เหมือนเพิ่งขึ้นฝั่งเมื่อครู่นี้ มองเห็นไม่ค่อยชัด..."

ชื่อถึงตัดบทเขา "น่าจะยังไปได้ไม่ไกล ต้องรีบหาตัว สภาพแบบนี้ หากถูกคนเห็นเข้า..."

ยังคงกล่าวไม่ทันจบจู่ๆ ก็มีเสียงโครมดังสนั่นคล้ายรถชน ทั้งสามแทบจะสะดุ้งขึ้นมาพร้อมกัน ต่างมองไปยังทิศทางของเสียง

แสงไฟรถซึ่งขับเข้ามาเมื่อครู่นี้หยุดลงตรงที่หนึ่งกะทันหัน และถูกควมมืดมิดรอบด้านห่อหุ้มทีละชั้นๆ ปรากฏจากเสียงใดๆ อย่างน่าประหลาด

ฉินฟิ่งไม่เคยเห็นอุบัติเหตุที่สยดสยองแบบนี้มาก่อน ตอนรถตำรวจกับรถพยาบาลเร่งมาถึง เขาก็ยังไม่ค่อยได้สติกลับมา คนขับเป็นผู้หญิงอายุประมาณสามสิบกว่าปี บนรถยังมีลูกสาวอายุสี่ขวบของเธอ ตัวรถกับหน้าต่างรถล้วนบิดงอผิดรูปอย่างรุนแรง เจ้าหน้าที่กู้ภัยกำลังวิ่งวุ่นกับการตัดแยกส่วน สามีของผู้หญิงคนนั้นมาถึงแล้วเช่นกัน ว่ากันว่าเป็นอาจารย์ เขาสวมแว่นกรอบทอง ท่าทางสุภาพเรียบร้อย แม้จะเผชิญกับสถานการณ์โศกสลายเช่นนี้ก็ยังไม่ลืมมารยาทขั้นพื้นฐาน เช็ดน้ำตาเข้ามาขอบคุณฉินฟิ่ง

ฉินฟิ่งรู้สึกว่าการณ์นี้ต้องเกี่ยวข้องกับไปอิง จึงรับคำขอบคุณด้วยความละอายใจ ขณะหมุนตัวจากมาก็ได้ยินเสียงครางเจ็บปวดของเด็กหญิงในรถซึ่งตื่นขึ้นมากะทันหัน จิตใจของเจ้าหน้าที่กู้ภัยแทบจะฮึกเหิมขึ้นมาพร้อมกัน ทว่าต่อมาก็มีคนกังวลว่าบาดแผลของผู้หญิงคนนั้นสาหัสมาก นอกจากนี้ยังมีคนพูดคุยกันแข็งแขวานี้เหมือน

รถชนตรงไหน รถชนธรรมดาจะกระแทกจนเป็นแบบนี้ได้ยังไงกัน

ชื่อถึงกับเหยียนฝูรู่ยไม่ได้ร้องอยู่ในที่เกิดเหตุ เดิมทีบอกให้ต่างคนต่างแยกกันตามหา แต่เหยียนฝูรู่ยไม่กล้า จึงตามหลังชื่อถึงตัวยๆ เมื่อทั้งสามมารวมตัวกันอีกครั้ง ดูจากสีหน้าชื่อถึงก็เห็นชัดว่าการตามหาไม่ได้ผลลัพธ์อะไร

เรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นนี้ อยู่เหนือความคาดหมายก่อนหน้านี้ โดยแท้ ตอนแรกจินฟิงเอาแต่เป็นกังวลว่าชื่อถึงจะรวมร่างกับไปอิงหรือไม่ ใครจะคาดคิดว่าไปอิงผู้เป็นโครงกระดูกจะหลบหนีไปจากใต้ทะเลสาบ แต่ไม่สมเหตุสมผลเลย โครงกระดูกของไปอิงไม่มีทางวิ่งได้เองนี่นา

เมื่อเผชิญหน้ากับสายตาแสดงถึงคำถามของจินฟิง ชื่อถึงก็ไม่ปิดบัง เธอพูดอย่างไม่ยี่หระว่า "ฉันมอบพลังปีศาจครึ่งหนึ่งให้ไปอิง"

แบบนี้เอง ก่อนหน้านี้ชื่อถึงได้รับพลังปีศาจมาจากเงินอินเตง สมใจ แต่นอกจากไม่อาจงยหน้าอ้าปากได้แล้ว ยังกลับติดขัดไปทุกด้าน ถึงขั้นทำร้ายพลังชีวิตสาหัสจากการหนุนหน้าใช้พลังปีศาจหลายครั้ง จินฟิงเองก็เดาได้ว่าเธอจะต้องหาทางแก้ไข แต่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นการแบ่งพลังครึ่งหนึ่งให้ไปอิง

จินฟิงเล่าเหตุการณ์อุบัติเหตุรถยนต์ด้านนั้นคร่าวๆ ชื่อถึงไม่ได้แสดงสีหน้าอะไร แต่เหยียนฝูรู่ยกลับโกรธหนัก พูดกับชื่อถึงว่า "คุณชื่อถึง คุณดูสิ ครั้งนี้คุณปล่อยเสียกลับภูเขา หากไม่ปล่อยไปอิงก็ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้ว อีกอย่างถ้าคุณไม่ต้องการพลังปีศาจนั้น คุณจะแบ่งให้ใครก็ได้ทั้งนั้น ทำไมต้องให้ไปอิงด้วย..."

เห็นสีหน้าชื่อถึงผิดปกตಿಯ่างยิ่ง จินฟิงก็ตึงปกเสื้อเหยียนฝูรู่ยลากเขาออกไป เหยียนฝูรู่ยยังไม่ยอมแพ้ ด้านหนึ่งก็ดูจินฟิงด้านหนึ่ง

ก็ว่าเขาว่า "เดิมทีก็เป็นแบบนี้ แม่ลูกสองคนเขาได้รับความผิด..."

เมื่อเห็นว่าอยู่ห่างจากชื่อถึงมาระยะหนึ่งแล้ว ฉินฟิงก็คลายมือออก ทำหน้าเข้มกำชับเขาว่า "อย่าไปยั่วโมโหชื่อถึง ห้ามพูดมาก"

เหยียนฝูรู้ไม่เข้าใจว่าทำไมฉินฟิงต้องทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ "ว่านิคหน้อยก็ไม่ได้รี ผู้หญิงที่ขับรถคนนั้นน่าสงสารมาก ไม่น่าว่าอาจเสียชีวิตแล้วก็ได้"

ฉินฟิงมองดูชื่อถึงที่อยู่ไกลออกไป ทันใดนั้นน้ำเสียงก็แปร่งแปด "เหยียนฝูรู้ก่อนหน้านั้นนายมองท่าทีของชื่อถึงออกมัยว่าจะไม่รวมร่างกับไปอิง"

เหยียนฝูรู้ยงลงไปวูบหนึ่ง เขาฟังประโยคนี้ของฉินฟิงไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ทันใดนั้นในใจก็เด่นตึกตกราวรวักลอง ยามหันหน้าไปมองชื่อถึงก็ถึงกับหดหู่ถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

บรรยากาศประหลาดพิลึกไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วฉินฟิงก็เป็นคนทำลายบรรยากาศอึดอัดนั้น เขาเสนอว่าต้องตามหารอบๆ ดู เกิดมีคนพบไปอิงอีก สรรูปเช่นนั้นของเธอ...รับไม่ได้สุดๆ

นี่เป็นปัญหาอย่างแท้จริง เหยียนฝูรู้จึงรีบพยักหน้าคล้อยตาม เรื่องคาดไม่ถึงคือชื่อถึงกลับเป็นคนคัดค้าน "ด้วยความฉลาดเจ้าแผนการของไปอิง แม้พื้นคืนชีพกะทันหัน อย่างมากก็แค่ตื่นตกใจหนึ่งถึงสองวินาที จากนั้นเธอก็รู้ว่าจะแอบซ่อนยังไง และก็รู้ว่าจะปรับตัวแบบไหน"

ฉินฟิงหลุดปากถาม "นั่นจะทำยังไง"

ชื่อถึงตอบไปกันคนละเรื่อง "ดีก็มากแล้ว กลับกันก่อนเถอะ"

คืนวันเดียวกันนั้น ฉินฟิงไม่ได้นอนหลับอีก เขานั่งอยู่คนเดียว

ในห้องโถงใหญ่ของบ้านพัก ช่วงหลังเที่ยงคืนเหยียนฝูรู่ยก็ลงมาเช่นกัน เขา นั่งลงถัดจากฉินฟัง พูดอย่างกลุ่มอกกลุ่มใจว่า "นอนไม่หลับ"

ฉินฟังถามเขา "ชื่อถึงนอนแล้ว?"

"เหมือนจะ...นอนแล้ว"

บรรยายกาศหนักอึ้งเล็กน้อย ฉินฟังไม่กล่าวอะไรอีก ส่วนเหยียนฝูรู่ยเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยคล้ายพิมพ์กำกับตัวเอง "ก่อนคุณพูดประโยคนั้นกับฉัน ฉันรู้สึกว่าคุณชื่อถึงนั้นดีมาก แต่หลังจากคุณพูด 'ไม่รู้ทำไมฉันก็ค่อนข้างกลัวเธอขึ้นมา'"

"ประโยคไหน"

"ก็ประโยคนั้น คุณถามฉันก่อนหน้านี้ว่ามองออกกรีเปล่าว่า คุณชื่อถึงจะไม่รวมร่างกับไปอิง"

ฉินฟังส่งเสียงอึม เขา รู้สึกอัดอั้นในอกเล็กน้อย ชมับเต๋นตบๆ อย่างบ้าคลั่ง เวลานั้นจู่ๆ ความคิดนั้นก็ไหลออกมา หลังคิดได้ในใจ ก็มีไอน์เย็นแล่นตรงขึ้นมา เจกเช่นเดียวกับเหยียนฝูรู่ย ก่อนหน้านั้น เขาแทบจะมองชื่อถึงเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ทว่าพริบตานี้ชื่อถึงก็พลันกลายเป็นคนแปลกหน้าแบบห่างไกลไปทันที

ฉินฟังตั้งสติ "คุณชื่อถึงคงมีความคิดของตัวเองแหละ ไม่จำเป็นต้องบอกพวกเราทุกเรื่อง พวกเราก็อย่าไปคิดมากเลย"

เหยียนฝูรู่ยไม่ส่งเสียง สุดท้ายก็พูดประโยคไม่มีที่มาที่ไปกะทันหัน "ฉินฟัง คุณคิดว่าคุณชื่อถึงผู้ชนะไปอิงได้รีเปล่า" ไม่รอให้ฉินฟังตอบ เขาก็ถอนหายใจยาว "เมื่อครู่นี้คุณชื่อถึงถามฉันว่าในใจฉันคิดว่าเธอต้องสู้แพ้ไปอิงแน่ๆ ไซรีเปล่า เวลานั้นฉันคิดแบบนั้นจริงๆ แต่ตอนนี้ฉันบอกไม่ถูกแล้ว"

เมื่อฟ้าใกล้สว่าง เขี่ยบนผู้รู้ก็ทนไม่ไหว พบหลับอยู่ข้างโซฟา
 ฉินฟังเองก็ค่อนข้างง่วง ระหว่างที่กำลังมีงงก็พลันได้ยินเสียงดังมา
 จากด้านนอกประตู ฉินฟังรู้สึกหงุดหงิดในใจ เขาลุกขึ้นเดินออกไป
 คิดจะบอกให้พวกเขาเบาเสียงลงหน่อย

เมื่อประตูเปิดออก ทันใดนั้นสายลมหนาวเหน็บก็พัดเข้าใส่ใบหน้า
 ตามมาด้วยสายลมเจือกลิ่นหอมเต็มปอด ครั้นเข้มนสายตามองดู เขา
 ก็ได้ก้าวขึ้นมาบนเวทีจิวแบบโบราณ เสียงร้องเอื้อนบนเวทีไม่รู้ซำซาน
 ฉากไหน ฮวดตัน* หน้าตาดงามซึ่งคีระระประดับด้วยไข่มุกและหยกเขียว
 เดินอย่างเอียงอายเข้ามา จู๊จ๊วเห็นฉินฟังตั้งเขาเดินไปยังกลางเวที
 ที่ละก้าวรับกับการเคาะจังหวะตึกตอก ขณะฉินฟังกำลังทำอะไรไม่ถูก
 ก็เหลือบเห็นชื่อเถิงที่สวมชุดที่เพื่ากำลังนั่งตัวตรงดื่มชาอยู่กลางเวที

แปลกจริง โรงจิวใหญ่ขนาดนี้ ด้านล่างเวทีกลับมีเพียงโต๊ะตัวนั้น
 ตัวเดียว ซาหมอก่วนไอลอยวนขึ้นหนึ่งด้วยกับคนหนึ่งคน ฉินฟังสลัด
 ฮวดตันออก กระโดดตกลงจากเวที วิ่งหลบแยกไปทางชื่อเถิง เธอยังคง
 ยกถ้วยชาขึ้นเปิดฝาครอบดื่มคล้ายมองไม่เห็นเขา ระหว่างก้มคีระระลง
 เล็กน้อย กระดูคนอ่านชนลุกก็ปรากฏให้เห็นจำไรภายใต้เส้นผมนุ่มสลวย
 ดูจุกๆเมซ

นี่ไม่ใช่ชื่อเถิง นี่คือไปอิง!

ฉินฟังสะดุ้งเฮือก ถอยกรูดหลายก้าว ขณะแผ่นหลังชนเข้ากับ
 เเวที่จิว ยังไม่ทันได้พักปรับลมหายใจให้สม้าเสมอ เสียงร้องรำและ
 เสียงต่อสู้อันหลังก็พลันถอยห่างออกไป บนเวทีมีเสียงรอนงทำสันสูง
 ดังกึกๆๆ แ่ว่วมา

ฉินฟังหันขวับกลับไปมอง ชั่วพริบตาเดียวบนเวทีจิวอันกว้างใหญ่

* ฮวดตัน คือบทตัวนางซึ่งเป็นหญิงสาวในละครจิว

ก็ว่างเปล่า ท่ามกลางเมฆหมอกที่โอบล้อมจนมืดฟ้ามัวดิน มีเงาร่าง
อครรร่างหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมองดูให้ดีก็คือชื่อถึง

เธอสวมเสื้อคลุมกันลมแบบผูกเอว รองเท้าบูตยาวถึงเข่า สองมือ
สอดอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เมื่อเดินถึงตรงขอบเวทีงิ้วก็หยุดยืน มองดูไปอิง
ผู้อยู่ด้านล่าง คล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

บนเวที ล่างเวที คนหนึ่งยืน คนหนึ่งนั่ง ชื่อถึง ไปอิง

ฉินฟังพยายามโบกสองมือสุดชีวิต ร้องตะโกนเรียกชื่อชื่อถึง
ตอนแรกคิดว่าเธอไม่ได้ยิน ทว่าเธอลบกำม้วนหน้าลงช้าๆ และก้มมองเห็นเขา
เธอมองเขาพลาจคล้ายยิ้ม เธอย้ายคำหลายคำแบบเน้นย้ำทีละคำ

เธอเอ่ยว่า "หยุดเท่านั้นแหละ ฉินฟัง"

ฉินฟังสะดุ้งตื่น แล้วก็พบว่าแขนซึ่งทำอยู่กับที่วางแขนโซฟา
ยื่นออกไปกลางอากาศ ได้ยินเสียงเหยียนฝูร่ายพลิกตัวอยู่ด้านบนข้าง
เหยียนฝูร่ายเองก็ตื่นแล้ว เขากำลังลุกขึ้นนั่งจ้วงเจี๋ย หลังนั่งงั้นไปครู่หนึ่ง
ก็พูดว่า "ฉินฟัง ฉินฝันเห็นคุณชื่อถึงละ"

ชื่อถึงอีกแล้ว กลางวันคิดถึงกลางคืนฝันหา ฉินฟังหลุดถามไปว่า
"ฝันว่ายังไง"

"คุณชื่อถึงไม่ให้ฉันกลับซิงเจิง เธอบอกว่าถึงยังไงฉันก็ไม่มีหวัง
ที่นั่นแล้ว ทั้งยังว่าฉันอยู่ทำธุรกิจเล็กๆ ที่หางโจวได้ ฉินฟังเองก็อยู่หางโจว
หากมีเรื่องต้องการใช้เงินก็ช่วยเหลือฉันได้..." เล่าถึงตรงนี้เขาก็ชะงัก
รีบอธิบายกับฉินฟังว่า "ฉันไม่ได้เอาความฝันมาหลอกเอาเงินคุณนะ
คุณชื่อถึงว่าไว้แบบนี้จริงๆ"

ฉินฟังหลุดซ้ำ เขายันพนักพิงโซฟาลุกขึ้น ทันใดนั้นด้านหน้าก็
สว่างจ้า ระหว่งยกมือขึ้นป้องดวงตาถึงพบว่าห้องฟ้าสว่างโร่แล้ว ส่วน
เหยียนฝูร่ายก็ยังคงพูดพลาจเล่าความฝันตัวเองอยู่ด้านหลัง "สุดท้าย

คุณชื่อเจียงยังบอกว่า หยุดเท่านั้นแหละ เขี่ยนผู้รู่ย..."

หยุดเท่านั้น?

ความเคลื่อนไหวของฉินฟังปล้นแข่งที่อ หมุนตัวขวับมามอง เขี่ยนผู้รู่ย เขี่ยนผู้รู่ยถูกการตอบสนองกะทันหันของเขาทำเอาสะดุ้ง ตกใจ พุดติดอ่าง "นะ...นะ...ในฝันบอกไว้แบบนี้ ไม่ใช่ว่าฉันแต่งเรื่อง..."

ฉินฟังวังขึ้นไปชั้นบนโดยไม่รอให้เขี่ยนผู้รู่ยพูดจบ เปิดประตูห้อง ชื่อเจียงที่จับปิดไว้โดยไม่สนใจมารยาท

ไชนบอกว่านอนหลับแล้วไง บนเตียงกลับไม่มีคน ชุดก็เพ้ากับ เสื้อคลุมซึ่งเธอสวมจนชินยังคงพาดอยู่ตรงหัวเตียง รองเท้าส้นสูงเอง ก็เอียงล้มอยู่ข้างเตียง บริเวณใต้เตียงยังมีรองเท้าแตะผ้าซาติน ฉินฟัง ระบายลมหายใจโล่งอก จากนั้นก็รู้สึกว่ตรงไชนสักแห่งไม่ถูกต้อง ด้านหลังมีเสียงฝีเท้าดังตึกๆ เขี่ยนผู้รู่ยขึ้นมาเช่นกัน เบียดมองอยู่ ด้านหลังเขานานสองนานก็พูดออกมาว่า "เอ? เสื้อผ้ารองเท้าก็ยังอยู่ จังคุณชื่อเจียงสวมอะไรละ"

คำพูดประโยคเดียวปลุกฉินฟังให้ได้สติทันควัน หัวใจเขาเต้นแรง กระโจนไม่ก็ก้าวก็ไปถึงข้างเตียงที่วุ่นวายซึ่งตั้งอยู่หลายใบขึ้นมานั้นคือเสื้อคลุมกันลมกับรองเท้าบูตที่หลายวันก่อนเขาซื้อจากห้างและ ส่งมา ไม่เคยเห็นชื่อเจียงสวม ยังนึกว่าจะวางทิ้งไว้แบบนี้...

จริงดังคาด ในมือคล้ายหิ้วอากาศ มันเบาหวิวไร้น้ำหนัก

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร เสียงของเขี่ยนผู้รู่ยก็ดังมาจากด้านหลัง "เป็นอะไรไปฉินฟัง เกิดอะไรขึ้น"

ที่แท้หยุดเท่านั้นก็หมายความว่าแบบนี้ ที่แท้หยุดเท่านั้นก็คือหยุดเท่านั้น
จริงๆ

ฉินฟังวางรองเท้าลงบนพื้นเบาๆ พุดว่า "ชื่อเจียงไปแล้ว"

แม้เหยียนฝูรู่จะรู้สึกว่าคุณชื่อถึงจากไปค่อนข้างกะทันหัน แต่คิดดูอีกทีก็รู้สึกว่าคุณสมเหตุสมผล ไม่เพียงสมเหตุสมผล เขายังรู้สึกประหนึ่งได้ยกภูเขาออกจากอกอย่างแท้จริง

คุณชื่อถึงเป็นปีศาจนี่นา ในเมื่อจัดการธุระเสร็จและใช้งานพวกเขาไม่ได้ก็ต้องไปแน่นอน ไปแล้วยังรู้จักเข้าฝันมาบอกลา ก็มีน้ำใจมากแล้วกับปีศาจคงคาดหวังอย่างอื่นที่มากกว่านี้ไม่ได้

นอกจากนี้การจากไปแบบนี้ก็บอกชัดเจนว่าคุณชื่อถึงยกโทษให้อาจารย์ชีวจานของเขาแล้ว ไม่มีทางหาเรื่องเดือดร้อนให้เหยียนฝูรู่อีก นี่คือตอนจบที่ไม่อาจตีได้มากกว่านี้ ยกเว้นเรื่องเล็กน้อยหว่าฝาง...

เหยียนฝูรู่ก็ยินดีที่ถอนใจเศร้าสร้อย เมื่อคิดว่าหว่าฝางต้องทุกข์ทรมานอยู่ในมือชื่อसानโดยไม่รู้เรื่องรู้อะไร ดวงตาเขาก็แทบพร่ามัว แล้วก็นึกถึงคำพูดชื่อถึง ความจริงเขากลับไปซิงเฉิงคงดีกว่ากระมัง ยังไงก็ไม่คุ้นเคยกับชีวิตที่ทางโจว...

ทันใดนั้นก็ได้ยินฉินฟิงถามเขาว่า "คุณคิดว่าชื่อถึงจะไปที่ไหนได้"

ทำไมถึงยังชื่อถึงชื่อถึงอยู่อีก คุณชื่อถึงเขาก็บอกแล้วว่าหยุดเท่านี้ แม้เขาอ่านหนังสือมาไม่มากนัก แต่ก็รู้ว่าคำว่า 'หยุด' หมายถึง 'จบสิ้น'...

ฉินฟิงเอ่ยต่อไปเองโดยไม่รอคำตอบเขา "ด้วยนิสัยชื่อถึงเป็นไปได้น้อยที่จะไม่สนใจใยดีไปอิง คุณคิดว่าตอนนั้นเธอไม่ได้ตามหาต่อ เป็นเพราะเธอรู้สึกว่าสุดท้ายก็หาไม่เจอ หรือเธอรู้อยู่แล้วว่าไปอิงอยู่ที่ไหน..."

เหยียนฝูรู่ยัดบทเขา "นี่ๆ ฉินฟิง คุณชื่อถึงกับคุณไปอิงต่างก็เป็นปีศาจนะ ปีศาจ!"

เขาสนใจเน้นเสียงคำว่า 'ปีศาจ' สองคำนี้เป็นพิเศษ ใครจะไปรู้ว่า

ฉินฟิงมองเขาแวบเดียว ทันใดนั้นก็โพล่งออกมาว่า "จันฉันก็เป็นลูกหลานของปีศาจ"

เหยียนฝูรู่ยพูดไม่ออก ผ่านไปครู่หนึ่งก็มองฉินฟิงแบบแปลกใจ "จันฉันคิดจะทำยังไง หรือคุณยังคิดจะวุ่นวายกับเรื่องของปีศาจอีก พิสูจน์จริง ใครที่ไหนจะละทิ้งชีวิตสงบสุขของตัวเอง ดื้อไปยุ่งเรื่องของปีศาจให้ได้กัน"

ฉินฟิงลดเสียงเอ่ยว่า "ผมรู้สึกว่าคุณนี่ยังไม่จบ"

เหยียนฝูรู่ยโกรธจัด สมองฉินฟิงคนนี้ทำด้วยแแบ่งเปียกหรือไงกัน "แน่นอนว่ายังไม่จบ ไม่นั่นว่าคุณชื่อเถิงอาจยังต้องสู้กับคุณไปอิง แต่กับพวกเรามันจบลงแล้ว คุณช่วยอะไรไม่ได้ คุณจะเข้าไปประสมโรงทำไม คนคนหนึ่งถูกคนอื่นเขาบอกแล้วว่าให้หยุดเท่านั้นแต่ยังจะฝืนไปยุ่งไม่เข้าเรื่อง นี่มันความคิดแบบไหน ไม่สมองมีปัญหาอีก..."

ทันใดนั้นเขาก็เบิกตากว้าง มองฉินฟิงแบบไม่อยากจะเชื่อ "ฉินฟิง คุณคงไม่ได้แบบ...กับคุณชื่อเถิงหรือกนะ เอ้อ คุณคงไม่ได้มีความคิดแบบนั้นหรือกนะ"

ฉินฟิงหัวเสีย "แบบไหนล่ะ"

ปากเหยียนฝูรู่ยอ้ากว้างยิ่งกว่ากระบวย ในใจบอกว่า ไม่มีทางหรือไม่มีทาง เธอเป็นปีศาจนะ นอกจากนี้ยังต่างรุ่นต่างอายุด้วยนะ แต่ที่เคยได้ยินในโทรทัศน์บอกว่ามีปม...รักแม่* ส่วนฉินฟิงนี่ต้องเป็น...ปมรักย่ากระมัง...

สีหน้าเขาพิลึกเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ทว่าฉินฟิงกลับไม่ใส่ใจ โดยสิ้นเชิง เพียงนึกย้อนเรื่องราวที่เกิดขึ้นคืนก่อนอย่างละเอียด

* ปมรักแม่ หรือปมเอติเฟส เป็นปมทางจิตใจที่เกิดขึ้นในเด็ก ซึ่งจะเกิดขึ้นกับบิดามารดาที่เป็นเพศตรงข้ามกับตน ยกตัวอย่างเช่นเด็กชายจะมีอาการรักแม่แต่เกลียดพ่อ

ตอนแรกชื่อถึงบอกว่าต้องรีบหาไปอิงให้เจอ และตัวเธอเองก็ได้ไปตามหา หลังตัวเขาบอกเธอเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ เธอก็รีบบอกว่าไม่ต้องหาแล้วจะกลับบ้านพัก ต่อจากนั้นฟ้ายังไม่สว่างเธอก็จากไป...

ชั่วเวลาสายฟ้าแลบ ฉินฟิ่งก็มีปฏิกิริยาทันที โพล่งออกมาว่า "ผมรู้แล้ว!"

เหยียนฝูรู่ยยังจมอยู่ในแว้งคิดว่าจะเกลี้ยกล่อมฉินฟิ่งแบบ 'อ้อมค้อม' ยังไง มนุษย์กับปีศาจนั้นไม่มีผลลัพธ์ที่ดี เริ่มแรกเขาคิดจะยกตัวออกจากต่านานนางพญางูขาว ตอนหลังคิดอีกที ในโทรทัศน์สวีชื่อหลินลูกชายของไปซูเจินกับสวีเชียนก็สอบได้เป็นจอหงวน นี่ไม่ใช่การให้กำลังใจฉินฟิ่งกลายเป็นอะไร? ไร้ประโยชน์...

ขณะที่กำลังคิดว่า 'ไม่ดี' ก็ถูกประโยค 'ผมรู้แล้ว' ของฉินฟิ่งทำสะดุ้งตกใจจนเงยหน้าขึ้นแบบงุนงง "อะ?"

ฉินฟิ่งค่อนข้างตื่นเต้น "หากชื่อถึงตัดสินใจแต่แรกว่าจะไม่รวมร่างกับไปอิง เธอก็ไม่มีเหตุผลต้องมอบพลังปีศาจครึ่งหนึ่งให้ไปอิง ในเมื่อมอบให้ก็บ่งบอกชัดว่าจำเป็นต้องให้ คุณจำได้มั้ยว่าตอนนั้นคุณยังบอกว่าถึงจะต้องให้ก็ห้ามให้ไปอิง ไปมอบให้ใครก็ได้ ผมเดาว่าเธอมอบให้คนอื่นไม่ได้ แต่ก็ทิ้งส่งเดชไม่ได้เช่นกัน ไปอิงเป็นภานะเดียวที่มีเพียงปีศาจเหมือนเธอจึงจะรับพลังปีศาจของเธอได้"

เหยียนฝูรู่ยฟังจนเหมือนอยู่ในเมฆหมอก ยังคงงุนงง "หา?"

"ชื่อถึงต้องการทำเรื่องห้าเรื่อง แต่ลำดับของสองเรื่องสุดท้ายนั้นผิดพลาด ความจริงแล้วเธอควรจะรวมร่างก่อนค่อยแย่งชิงพลังปีศาจ แต่วิธีทำของเธอกลับกัน เนื่องจากพลังปีศาจของชื่อส่วนเป็นพลังของปีศาจเต็มตัว กระดูปีศาจของครึ่งปีศาจอย่างเธอรองรับไม่ไหว หากต้องการแก้ไขสถานการณ์นี้ก็มีเพียงสองวิธี หนึ่งคือรวมร่างกับไปอิง

ที่เป็นปีศาจเต็มตัว สองคือทั้งคู่ต่างแบ่งพลังปีศาจกันคนละครึ่ง

ตอนนั้นชื่อเถิงไม่คิดจะรวมร่างกับไปอิงแล้ว แต่การแยกร่างก็ยังมีอันตราย เมื่อคำนึงถึงการวางตัวและความฉลาดเจ้าแผนการของไปอิง ตอนชื่อเถิงอยู่กับทะเลสาบน่าจะหาทางควบคุมไปอิงไว้ แต่ไม่รู้ว่าเวลานั้นเกิดความผิดปกติอะไร ไปอิงเลยขึ้นจากใต้ทะเลสาบก่อนชื่อเถิง เพราะงั้นตอนชื่อเถิงขึ้นเรือจึงบอกพวกเราว่าจำเป็นต้องรีบหาไปอิงให้เจอ"

ในที่สุดเหยียนฝูรู่ยกก็ฟังเข้าใจแล้ว เขาอยากแสดงความเห็น แต่ก็ไม่ว่าจะพูดอย่างไร เลยได้แต่นิ่งฟังจินฟังพูดต่อ

"ครั้งแรกสุดที่ฉันเห็นชื่อเถิง เธอเองก็แทบจะเป็นโครงกระดูกหุ้มหนังมนุษย์เช่นกัน แต่หลังหยดเลือดมนุษย์เข้าไปและดื่กกิ่งไม้แหลมออก เธอก็คืนสภาพเป็นมนุษย์ทันที...เป็นเพราะตอนนั้นเธอแค่ถูกไปอิงรีดเลือดจนแห้ง ส่วนศพนั้นสมบูรณ์พร้อม แต่ไปอิงทำไม่ได้ เธอถูกชีวฆาตสังหาร เผาจนเหลือแต่โครงกระดูก การใส่พลังปีศาจเข้าไปเพียงแค่นี้ทำให้เธอฟื้นคืนชีพ แต่ถ้าอยากปะปนอยู่ในโลกมนุษย์ เธอก็ต้องใช้ผิวหนังของมนุษย์! เหยียนฝูรู่ยก ไปอิงต้องสวมร่างของมนุษย์เหมือนที่ต้องสวมเสื้อผ้า"

สีหน้าเหยียนฝูรู่ยกค่อยๆ ซีดขาว "เพราะงั้นตอนอยู่บนเรือ เธอถึงโงมตีคุณ..."

จินฟังพยักหน้า "เธอเพิ่งกลับมาใช้ชีวิตจึงแตกตื่นลนลาน ไม่ว่าจะชายหรือหญิง เธอก็ต้องการผิวหนัง เธอต้องการห่อหุ้มกระดูกปีศาจของเธอด้วยร่างกายมนุษย์ เวลานั้นบริเวณใกล้ๆ ไม่มีใคร นอกจากเรือของพวกเรา..."

ไอย่ยนแล่นตรงขึ้นมาในใจเหยียนฝูรู่ยก "กับรศคันนั้นซึ่งขับมาพอดี

และตอนหลังเกิดอุบัติเหตุรถชน"

ทั้งสองสบตากัน ต่างไม่ปริปาก

หลังชื่อถึงได้ยินเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ก็บอกว่า "ไม่ต้องหาแล้ว"
อย่างผิควิสัย เป็นเพราะเธอก็เดาได้รีเปล่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)